

မောင်ညိုမွှင်း

(သန့်လျင်)

နာနာဘဝပိုင်

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသားတို့ ၌ လည်း အချစ်သည် ရှိကြ လေကုန်၏

(၁)

ဤဇာတ်လမ်းကို ဦးစွာပြောပြသူမှာ သန်လျင် ဖန်ချက်စက်ရုံမှ မိတ်ဆွေစာသမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့အမည်က ကိုခင်မောင်လွင် ဟု ခေါ်၏။ တစ်နေ့ သူနှင့် ကျွန်တော် သန်လျင်ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ခေါက်ဘု ရား အရှေ့ဘက်ဇရပ်မှာ ဆုံကြစဉ် သူကိုယ်တိုင် ပြောပြခဲ့သည့် ဇာတ် ကြောင်းဖြစ်သည်။

ကိုခင်မောင်လွင်က သူ၏ သူငယ်ချင်း ဇေယျာချစ်ခင်ဆိုသူ၏ ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် ရေးနိုင်လျှင် ကျွန်တော့်အတွက် အ လွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလှသည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်နေ့ ဇေ ယျာချစ်ခင်နှင့် လည်း တွေ့ဆုံပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး ကျိုက်အင်းကျေးရွာရှိ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ အသက်(၄၀)ကျော်ခန့်ရှိ သော တရားကျင့်နေသည့် လူယောဂီဝတ်တစ်ဦးကို တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ရ သည်။ ထိုသူကား ကိုဇေယျာချစ်ခင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ အလွန်ထူးဆန်းကျောချမ်းဖွယ် ကောင်းလှသည့် တစ်နည်း စိတ္တဇဆန်လွန်းလှသည့် အချစ်အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိ လိုက်ရသောအခါ...

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသား ကိလေသာ တဏှာယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ သတ္တဝါ တို့ သည် မည်သည့် ဘဝသို့ ရောက်နေရောက်နေ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ ၊ အချစ်နှင့် မကင်းကြ၊ ကိလေသာ သံယောဇဉ်များ နှင့် မကင်းနိုင်ကြသည် ကို ထူးဆန်းတိုက်ဆိုင် အံ့ဖွယ်ကြားသိခဲ့ရသည် ။

(၂)

ကိုခင်မောင်လွင်နှင့် ကိုဇေယျာချစ်ခင်တို့ သည့် အလွန်ချစ်ခင်ကြသည့် ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ကိုယ်စီယူပြီး နောက် ကိုခင်မောင်လွင်က ဖန်ချက်စက်ရုံမှာ ဝင်အလုပ်လုပ်သည် ။ ဇေယျာချစ်ခင်ကတော့ မိဘများ ချမ်းသာ၍ အလုပ်ကို မည်မည်ရရမလုပ်သေးဘဲ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် သာ အပျော်လွန်၍ ကောင်းဆဲ ဖြစ်သည် ။

ယခင်က သန်လျင်မှာ ခြံချင်းကပ်ဖြစ်ကြသော်လည်း (၁၉၇၅)ခုနှစ် လောက်က ဇေယျာချစ်ခင်တို့ မိသားစုအားလုံး ရန်ကုန်-စမ်းချောင်း သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေးမှာ ရတနာဆိုင်ဖွင့်လျက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို အခြေချနေကြသည် ။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဇေယျာချစ်ခင်က သူပိုင် ဟွန်ဒါကို သန်လျင်မြစ်ကူးသီတာသင်္ဘောနှင့် သယ်ယူ လာပြီး သန်လျင်သို့ ရောက်ရှိလာသည် ။

ရောက်သည် နှင့် ကိုခင်မောင်လွင်ကို ခေါ်၍ သန်လျင် ကျောက်တန်း အနံ့ လျှောက်လည်လေ့ရှိကြသည် ။ ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြသည် ။

ထိုသို့ သွားသွားလာလာ အစဉ်ရှိနေစဉ် တစ်နေ့သောအခါ ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် သူတို့ နှစ်ဦး၏ ဘဝ

များ ဆီသို့ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။

ထိုနေ့ကား...

မြန်မာလို တပို့တွဲလဆန်း (၁၄)ရက်၊ တစ်နည်း သံလျင်ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ခေါက်ဘုရားပွဲ၏ အဖိတ်နေ့ည ဖြစ်သည်။ ။ ကိုခင်မောင်လွင်တစ်ယောက် ဖန်ချက်စက်ရုံမှာ တာဝန်မှူး၊ ညဂျူတီ ကျနေသဖြင့် ဇေယျာချစ်ခင်တစ်ဦးတည်း ဘုရားပွဲဈေးသို့ လျှောက်ကြည့်နေသည်။ ။

ဒီနောက် လူပါးလှသော ပဒေသရာဇာ အရိုးအိုးအုတ်ဂူအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မျှော်လင့်မထားပါဘဲ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ဇေယျာချစ်ခင်ကို ဝင်တိုက်ရင်း မူးမေ့လဲကျသွားခဲ့၏။

ဇေယျာချစ်ခင်ကလည်း သိလိုက်သည် နှင့် လျင်မြန်စွာ ထိုးပွေ့လိုက်ပြီး ပဒေသရာဇာဂူဘေးသို့ သယ်ယူကာ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ အရေးပေါ် ပြုစုပေးလိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးငယ် သတိရ၍ လာခဲ့သည်။ ။

ထိုအချိန်၌ မိန်းမပျိုသည် သူ့ရင်ခွင်သို့ အားကိုးကြီးစွာ မှီခို၍ မျှော်လင့်ကြီးစွာသော မျက်ဝန်းညိုကြီးနှစ်ဖက်နှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ သွေးပူနေချိန်က သတိမထားမိလိုက်သော်လည်း အခု သတိထား၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်ကို ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုမှန်း သူ သိလိုက်ရသည်။ ။

သူမရဲ့ ကိုယ်မှ ပန်းပေါင်းစုံ ရနံ့တစ်မျိုးသည် သင်းထုံမွှေးပျံ့နေ၏။ အမျိုးသမီး အသက်(၂၀)ခန့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ နှာတံစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်းစိုတွဲ၊ ရွဲရရွဲနှင့် ခါးကလေးသေး၍ ရင်က ချီနေပြီး အိတ္တားကားလျားသည့် တင်ပါးများကလည်း ဖိုသတ္တဝါများကို အသက်ရှူမှားစေနိုင်လောက်၏။

“ညီမက အဖော်တွေ မပါဘူးလား၊ သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“အဖော်တွေ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်မကို ကျွဲ
ခိုးဘုရားအရှေ့က ညောင်ပင်အောက် ပို့ပေးပါလား ဟင်”

သူမက လမ်းသွားလမ်းလာများကို စိုးရိမ်ဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။ ။ ဇေယျာချစ်ခင် ခေါင်းအလိုလို ညိတ်လိုက်မိသည်။ ။ ဒီ
တော့ သူမက သူ့ပခုံးကို အားပြု၍ ရပ်လိုက်သည်။ ။ ဇေယျာချစ်ခင်က ရဲ
ရဲတင်းတင်းပင် သူမရဲ့ ဆင်စွယ်လက်မောင်း ဖြူဖွေးအိအိလေးကို ထိန်း
လိုက်ရင်း လူရှင်းသည့် အောက်လမ်းမှ သည် ကျွဲခိုးဘုရားရှိရာ တောင်
အောက်မုခ်သို့ လှမ်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ။

“ဟို ရှေ့နားမှာ နားကြမယ် အစ်ကို”

သူမ ညွှန်ပြနေရာက ကျွဲခိုးဘုရားရှေ့မှ ညောင်ပင် အမြစ်ဆုံ
ဖြစ်သည်။ ။ အချိန်က ပွဲထွက်ချိန်မို့ ပွဲဈေးတန်းများမှာ လူပါးရှင်းစပြုနေ
၏။ သူတို့ နှစ်ဦး လေဝင်ကောင်းလှသည့် ညောင်ပင်အောက်မှာ ထိုင်လို
က်ကြသည်။ ။

“ညီမက ဘယ်မှာ နေလို့ လဲ”

“ဟို အဝေးက ရွာမှာ ပါ အစ်ကို”

“နာမည်ရော ပြောပါဦး ညီမရဲ့ ”

“ညီမ နာမည်က ပန်းခရေမြိုင် တဲ့ ”

“ပန်းခရေမြိုင်...အငြိမ့်မင်းသမီးလား ဟင်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း အစ်ကိုကလည်း အငြိမ့်မင်းသမီး မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ အစ်ကိုရဲ့ . . .သာမန် အရပ်သူ ရွာသူပါ၊ အင်း ခုမှ ပဲ အမူးပြေသွား
တော့တယ်၊ အစ်ကိုကို ညီမ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီက ကျေးဇူးရှ
င် အစ်ကိုရဲ့ နာမည်ကရော”

“ဇေယျာချစ်ခင် တဲ့ ”

“အလဲ့...ဇာတ်ရှင်မင်းသားလား၊ အဆိုတော်လားပဲနော်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အမိလိုပါပဲ သာမန်လူပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ကဲ အစ်ကို ညီမကို ဘယ်ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးရမလဲ. . ပြော အိမ်ကိုလား၊ ဇာတ်ရုံထဲကိုလား”

ဒီလိုမေးလိုက်တော့ သူမက စဉ်းစားဟန်ပြုရင်းမှ . . .

“ဟင့်အင်း...ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဖော်တွေနဲ့ တွေ့မှ ပြန်လို့ ဖြစ်မယ် အစ်ကိုရဲ့ ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ အဖော်ကွဲရင် ဒီနေရာမှာ ပြန်ဆုံကြဖို့ ပြောထားပြီးသားပါ အစ်ကို”

“ဒါဆို...အချိန်ရရင် တစ်ခုခု လိုက်စားပါလား”

“အင်း...ဗိုက်ထဲမှာ ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ညီမ ဒကာခံမယ်နော် အစ်ကို”

“အို...မဟုတ်တာရယ်၊ ညီမက မိန်းကလေး ဥစ္စာ”

“မိန်းကလေးလည်း ဒီနိုင်ငံမှာ ကျွေးခွင့်ရှိပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

“နောင်တစ်ချိန်ကျမှ အမိက ကျွေးပါဗျာ၊ အခုကျုပ်ကပဲ ကျွေးပါရစေ ၊ ကဲ...လာ”

ဒီလိုနှင့် ရုပ်သေးစင်သွားရာလမ်း မှောင်ရိပ်မကျတကျ အကြော်ဆိုင် မှာ နာရီဝက်ခန့် စားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောဖြစ်ကြသည် ။ ခုမှ တွေ့သိကြသည် ဖြစ်သော်လည်း ရှေးကုသိုလ်ရေစက်ကြောင့် များ လား မသိ။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိသွားကြသည် ။

သူမရဲ့ အသံက ရယ်လိုက် စကားပြောလိုက်လျှင် အဆိုကောင်းသည့်

အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ဦးရဲ့ အသံနှင့် အလွန်တူ၏။ ညှို့မျက်ဝန်းအစုံကလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင့်လိုက်ပင်လျှင် ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ အသည်းနှလုံးများ တုန်ခါ၍ သွားခဲ့ရသည်။ ။

(ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ အဆိုအရ အဲဒီတုန်းက ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်းချင်စိတ် အရမ်းဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည် ဟု ဆို၏။)

အကြော်နှင့် ရေနွေးကြမ်း သောက်၍ အတန်ကြာသောအခါ

“ဟော အစ်ကိုရေ ဟိုမှာ အဖော်လာနေပြီ၊ ညီမ သွားတော့မယ်နော်”

“ဘယ်မှာ လဲ ညီမရဲ့ အဖော်က”

ဇေယျာချစ်ခင်က မြင်ကွင်းရှင်းလှသည့် လမ်းမသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ လူအချို့ သူတို့ အကြောင်းနှင့် သူတို့ စကားပြော၍ သွားနေကြ၏။ အမျိုးသမီးအုပ်စုကို မမြင်ရ။ သူ အထင်အရှားမြင်လိုက်ရသည်ကား၊ မီးသွေးကဲ့သို့ အသားအလွန်မည်းမှောင်နေသည့် အသက်(၅၀)ခန့် သျှောင်တ စောင်းနှင့် ဗလကောင်းကောင်း လူကြီးတစ်ဦးက သူတို့ နှစ်ဦးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဒီလိုပဲ တွေ့ရသည်။ ။

“အစ်ကို မမြင်ပါဘူး၊ သူတို့ ကျော်သွားကြပြီ သွားမယ်နော်”

လှစ်ခနဲ သူမက အထ၊ သူကလည်း လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်းမှ . . .

“ညီမ နက်ဖြန်လပြည့်နေ့ည ထွက်ခဲ့ပါဦးလားဟင်”

“နက်ဖြန်”

“အေးလေ ည(၉)နာရီလောက်ပေါ့၊ အစ်ကို ဟိုညောင်ပင်အောက်က စောင့်နေမယ်၊ လာခဲ့မယ်မို့လား”

သူမ တစ်ခဏခန့် စဉ်းစားပြီး ခပ်သွက်သွက် ဦးခေါင်းကို ညိတ်
လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။ ဇေယျာချစ်ခင်
ကတော့ ဒီည ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့၍ မဆုံး။

(၃)

ထိုအချိန် ထိုအဖြစ်အပျက်မှ စ၍ ဇေယျာချစ်ခင် တစ်ယောက် သန်
လျင်ကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေသာမက ကြားရက်များ ပါ ရောက်ချ ပေါက်ချ
လာခဲ့သည်။

လပြည့်နေ့ညက ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ ဘုရားဖူးများ
ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေသည်။ သူနှင့် ပန်းခရေမြိုင်ကတော့ ကျွဲခိုး
ဘုရားနံဘေးရှိ ညောင်ပင်အောက်သို့ ကွယ်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဒီနေရာ
က လူရှင်းသည်။

ကျွဲခိုးဘုရားသည် ကျိုက်ခေါက်ဘုရား အနောက်တောင်ထောင့်၌ ရှိ
၏။ ကျွဲခိုးဘုရား မြောက်ဘက်၌ သီချိုင်းတစ်ခု ရှိ၏။ သီချိုင်းနှင့် မနီးမ
ဝေး၌ ရပ်သေးစင်ရှိသည်။

(ကျွဲခိုးဘုရားကို ရှေးပါဒခေတ်က ရာဇာစောနောင်မင်းကြီး စတည်
ခဲ့သည် ဟု သိရ၏။ နောက်ပိုင်း နာဂသီဟမင်းက ဆက်လက်တည်
ကာ 'ကျိုက်မောရဘုရား' ဟု အမည်ပေးခဲ့ကြောင်း ဖတ်ရဖူးသည်။
လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်း မသမာသူအချို့က တောနှင့် တောင်
ကမ်းပါးများ ရှိသည့် နေရာဖြစ်သည် မို့ ကျွဲခိုးသတ်၊ နွားခိုးပေါ်ရာမှ
နောက်ပိုင်း ကျွဲခိုးဘုရားဟု အများက အလွယ်တကူ ခေါ်ကြတော့သည်
။)

ကျွဲခိုးဘုရားကား အလွန်ငြိမ်းချမ်းသည်။ ဓာတ်သိများ နှင့် အဓိဋ္ဌာန် စခန်းကျင့်သူများ သာ ဓာတ်စခန်းကိစ္စအတွက် အောင်မြေသဖွယ် လာကြသည် များ ၏။ ဒီနေရာဝန်းကျင်က လူလည်း ရှင်းသည်။ ပါးသည်။ ပြောရလျှင် ရှေးရေစက်ကြောင့် ဆိုရမည်ထင်။ ထိုနေ့ ထိုအချိန်အခါမှ စ၍ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ချစ်သူရည်းစားဘဝသို့ ယုံကြည်မြတ်နိုးစွာ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ညဘက်ရောက်သောအခါ ဇေယျာချစ်ခင်က မြို့တော်သိန်းအောင် ဇာတ်ကို ကြည့်ဖို့ ပြောသည်။ ပန်းခရေမြိုင်က လူများ လျှင် သူမ ကြောက်သည်။ လူငွေဒဏ်ကိုလည်း ကြာကြာမခံနိုင်။ ရုပ်သေးပွဲပဲ ကြည့်ချင်သည် ဟု ဆိုသည်။ ရုပ်သေးက ကြည့်ရခဲသည် တဲ့။

ပြီးတော့ ရုပ်သေးမင်းသမီးရဲ့ အပြောအဆို အငိုစကားလုံးများက လူက သည့် ဇာတ်ထက် ပိုကောင်း၊ ပိုအဆင့်မြင့်သည် ဟု ဆိုသည်။ ပြီးတော့ ရုပ်သေးက ဒီည နောက်ဆုံးည။

သို့နှင့် ချစ်သူ၏ အလိုကို လိုက်ရန် အဲဒီညက ချစ်သူအကြိုက် ခပ်ချောင်ကျကျ သစ်ပင်အောက်မှာ သတင်းစာစက္ကူများ ခင်းထိုင်ရင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်၍ ယုယကြင်နာမှုပြုပြီး အချမ်းဒဏ်ကို တွန်းလှန်ကာ နောက်ပိုင်း ပြီးခါနီးတိုင်း ရုပ်သေးကို ကြည့်ခဲ့ကြသည်။

မိုးလင်းခါနီးကျတော့ သူမက ပြန်တော့မယ်ဆို၍ ဇေယျာချစ်ခင်က အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပါရစေ ဆိုသည့် တိုင် အမေတို့ အဘိုးတို့ သိလျှင် ဆူပါလိမ့်မည် ဆိုသောကြောင့် ကျွဲခိုးဘုရားအလွန် တောင်နှစ်လုံးကြား အရောက် လိုက်ပို့ခွင့်ရခဲ့သည်။

မြိုင်က သူ့ကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်းလက်ကလေး မြှောက်ပြ၍ တောင်နှစ်လုံးလမ်းကြားအတိုင်း အရှေ့စူးစူးသို့ သွားနေသည်။ မကြာခ

င် (ကျိုက်ဒေးဝ) ဘုရားစေတီ အောက်ဘက်လမ်းသို့ ဝင်သွားသည် ကို ခပ်ပျပျ မြင်လိုက်ရတော့မှ သန်လျင်သွားမည့် ဂိတ်ရှိရာသို့ မလင်းတလင်း အမှောင်ကို အားပြုရင်း လာခဲ့လိုက်သည်။ ။

(၄)

တစ်နေ့သောအခါ သန်လျင်မြို့ရှိ ခင်မောင်လွင် နေအိမ်သို့ ဇေယျာချစ်ခင်၏ အမေနှင့် အစ်မလုပ်သူတို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ။ “အလည်သက်သက်ပဲလား အဒေါ်” မေးရင်း “ဇေယျာကြီး မပါဘူးလား” ဟု မေးလိုက်သောအခါ သူတို့ သားအမိက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး

“မင်းဆီကို လာတယ်ဆို”

“ဟာ ဘယ်က လာရမှာ လဲ၊ ဒီကောင် ကျွန်တော့်ဆီ မလာတာ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက် ရှိပြီ၊ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားပွဲ ပြီးကတည်းက မတွေ့ရတာရယ်”

ဒီလို ထပ်ပြောလိုက်တော့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးချင်း ပြန်ဆုံသွားကြပြန်သည်။ ။

“အဲဒီကိစ္စပဲ မင်းကို မေးကြည့်ချင်လို့ လာခဲ့တာ မောင်ခင်မောင်လွင်ရေ”

“ခင်ဗျာ . . .ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒီလိုကွဲ့ . . .မောင်ခင်မောင်လွင်ရဲ့ ၊ မင်း သူငယ်ချင်း မင်းဆီ မလာတာ ကြာပြီဆိုကတည်းက တို့ မသင်္ကာတဲ့ ကိစ္စ ကျိန်းသေသွားမှန်း

ဒေါ်ဒေါ်တို့ သဘောပေါက်ပြီဟေ့၊ ဒီမှာ ငါတို့ မင်း‘မြိုင်’ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုများ သိသလားကွယ်”

“မြိုင် ဘယ်က မြိုင်လဲ ဒေါ်ဒေါ်”

ကိုခင်မောင်လွင် အံ့ဩသွားစဉ်မှာ ပင် ဇေယျာချစ်ခင်အမေက လက်ညှိုးဆန့်လျက်မှ

“ဟောဒီ တို့ များ ရွှေသန်လျင်ကပေါ့ကွယ်၊ တစ်နေ့ မင်းသူငယ်ချင်းရဲ့ ဒိုင်ယာရီကို အခြေအနေအရ ဖတ်မိလိုက်တယ်ကွယ်၊ အဲဒီမှာ မြိုင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလေးနဲ့ သား ဇေယျာတို့ စတင်တွေ့ရှိပုံအကြောင်း၊ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားပွဲမှာ ရုပ်သေးပွဲ အတူကြည့်ကြတဲ့ အကြောင်း၊ နောက်ပိုင်း အဲဒီမြိုင်နဲ့ အချစ်ကြီး ချစ်ကြပြီး မကြာခဏ တွေ့ဆုံကြသည့် အကြောင်း၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ချစ်သူမြိုင်က လွဲရင် ဘာမှ မရှိတဲ့ အကြောင်း ရေးထားတာကို ဖတ်သိခဲ့ရတယ်၊ ငါတို့ရေ သားရဲ့ ချစ်သူ မြိုင်ဆိုတာ မိန်းမကောင်းလေးလား၊ ဟိုမကောင်းတဲ့ မိန်းမမျိုးလား၊ ဘယ်မှာ နေလို့ ဘာများ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ က သိချင်လို့ မင်းဆီ လာခဲ့ရတာပဲ”

ဒေါ်ဒေါ် ချောမေကြည်ရဲ့ စကားဆုံးတော့ ခင်မောင်လွင် ပါးစပ်ဟသွားခဲ့ရသည်။ ။

“အင်း... ဒီကောင် သန်လျင်မှာ ရည်းစားရှိနေမှန်း ဒေါ်ဒေါ်တို့ ပြောပြမှ ပဲ ကျွန်တော်လည်း သိရတော့တယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ တော်တော် လျှို့ဝှက်တဲ့ ဇေယျာပါလားနော်”

“ဟင်း ဟင်း ကိုခင်မောင်လွင်တို့ ကတော့ သူငယ်ချင်းကို ကာဗာတွေ ပေးနေပြီပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“မကာဗာပါဘူး ညီမရယ်၊ ဘုရားစူးရစေရဲ့ ”

“အေးကွယ် ဒေါ်ဒေါ်တို့ ကတော့ မင်းဆီကိုပဲ လာနေတယ်လို့ ယုံကြည်နေတာကိုး၊ ခုတော့ သူ့ခိုင်ယာရီအရ သူ့မှာ ချစ်သူရည်းစားရှိနေမှန်း သိရတော့လည်း မျိုးကောင်းဆွေကောင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းရင် လက်ခံရမှာ ပါပဲ၊ မကောင်းခဲ့ရင်တော့ ဝိုင်းတားရမှာ ပေါ့ ငါ့တူရယ်၊ အဲဒါ မင်းသိသလောက်လည်း တို့ များကို အသိပေးပါဦးကွယ်နော် မောင်ခင်မောင်လွင်”

သူငယ်ချင်း အမေရဲ့ စကားကြောင့် သူ ပို၍ အနေရအထိုင်ရ ကျပ်သွားခဲ့ရပြန်သည် ။ ဒီနောက်ခင်မောင်လွင်က လူပျိုလူရိုးကြီးပီပီ ကျိန်တွယ်လျက်မှ ဒီ‘မြိုင်’ ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို မြင်လည်း မမြင်ဖူး၊ သိလည်း မသိကြောင်း ၊ ဇေယျာချစ်ခင် ဒီကို မလာသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ သူ့ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေအကြောင်း သူ ဘာမှ မသိရပါကြောင်း၊ သို့သော် ဇေယျာချစ်ခင်၏ ပြောင်းလဲနေသည့် အခြေအနေကို ယခု သိခဲ့ရပြီမို့ သူငယ်ချင်းရဲ့ အနာဂတ် အကျိုးအတွက် ကျွန်တော် စုံစမ်းပေးပါမည်ဟု ကတိပြုလိုက်တော့မှ သားအမိနှစ်ဦးစလုံး ကြည်နူးဝမ်းသာဖြစ်ကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားကြတော့သည် ။

(၅)

စနေနေ့ အလုပ်ပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် နေ့ခင်း (၁၂)နာရီခန့် အိမ်မှာ စာဖတ်နေစဉ် ဆိုင်ကယ်ဟွန်းသံနှင့် အတူ ရှိုးအပြည့် ဝတ်စားထားသော ဇေယျာချစ်ခင်သည် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည် ။

“အလဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မွေးကြိုင်လို့ ရေမွေးကန်ထဲများ ကျလာ ခဲ့ရော့လား ဇေယျာရာ ဟင်”

“အဟဲ ဟဲ ဟဲ ခါတိုင်းလိုပါပဲကွာ”

“မင်း ခါတိုင်းနဲ့ မတူတော့ပါဘူး ဇေယျာရာ၊ ငါ မသိဘူး မှတ်လို့ လား”

သို့နှင့် ခင်မောင်လွင်က သုံးပတ်ခန့်အတွင်း တစ်ခေါက်မှ ပေါ်မလာ ရသည့် အကြောင်းရင်းကို မေးမြန်းလိုက်သောအခါ ငယ်ချစ်သူငယ်ချင်း များ ပီပီ‘ဘူး’ကွယ်မနေကြဘဲ သူ့မှာ အသက်တမျှ ချစ်ရသည့် ချစ်သူ တစ်ယောက်ရှိနေကြောင်း၊ မိန်းကလေးအမည်မှာ ‘ပန်းခရေမြိုင်’ဟု ခေါ်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် လှသည့် အကြောင်း သူငယ်ချင်းကို မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မြင်လိုက်ရသည် နှင့် မြိုင်ကို ချက်ချင်း စွဲလမ်းသွားနိုင်သည့် အတွက် လောလောဆယ် မိတ်ဆက် မပေးနိုင်သေးသည် ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် စသည် ဖြင့် သူ့ချစ်သူရဲ့ အလှူဦး ကာကို အားရပါးရ ဖွင့်ဆိုတော့သည်။ ။

ခင်မောင်လွင်ကလည်း ဇေယျာမိဘများကိုကတိပေးထားသည့် အတိုင်း မြိုင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးရဲ့ မိဘမျိုးရိုး၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ အလုပ် အကိုင် စသည် တို့ ကို ချော့မော့လှည့်ပတ်မေးမြန်းလိုက်ရာ နောက်ဆုံး သူပြောလိုက်သည် ကား၊

“အဲဒါတွေအားလုံး ငါ မသိသေးဘူး ငလွင်ရ”

“ဟေ မင်းမြိုင်ရဲ့ အိမ်ကို မရောက်ဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မိဘအမည်ရော သိရပြီလား”

“မသိဘူး”

“သူ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရော”

“ဒါလည်း ငါက မေးဖူးတယ်၊ မြိုင်က အရေးကြီးလို့ လားတဲ့ ”

“ဟာ မင်း ရည်းစားထားပုံကြီးကလည်း ဇေယျာရာ၊ အပျော်ကြိမှာ လား၊ မင်း မြိုင်ကို အတည်ယူမှာ လား ပြောပါဦး”

“အံ့မာ ခွေးကောင် ငါ့များ စော်စော်ကားကား ၊ အတည်ယူမှာ ပါကွာ ၊ မြိုင်က နူနူရွဲ့ရွဲ့ ဆင်းရဲချမ်းသာ ငါ မြတ်နိုးစွာ ချစ်နေမှာ ပဲ စိတ်ချ”

“အေးလေ အတည်ယူမယ်၊ တစ်နေ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဒီအမိက ကိစ္စတွေက စုံစမ်းသိရှိထားရမှာ ပဲကွ၊ ငါနဲ့ လည်း တစ်နေ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦးကွာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ချစ်သူကို မပြစ်မှားပါဘူးကွ၊ စိတ်ချပါ”

“ငါက နောက်တာပါ ငလွင်ရာ၊ အဆင်ပြေတဲ့ နေ့ကျရင် ငါ မင်းကို မြိုင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ် စိတ်ချပါ၊ ကိုင်း ငါ မြိုင်နဲ့ ချိန်းထားလို့ လစ်မဟေ့”

ဇေယျာချစ်ခင်က သူ့ရင်ထဲရှိသည့် ခံစားချက် ယုံကြည်ချက်များကို အားရပါးရ ပြောပြပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးကာ လက်ပြ၍ ထွက်သွားတော့သည် ။ သူထွက်သွားပြီး ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသည် နှင့် ခင်မောင်လွင်လည်း အဝတ်အစားလဲကာ သူ့နောက်ခြေရာခံဖို့ ခေါင်းရင်းအိမ်က ဆိုင်ကယ် ခဏငှားပြီး ဇေယျာချစ်ခင် နောက်မှ ခွာ၍ လိုက်သွားခဲ့တော့သည် ။

အရှေ့ဘက်စောင်းတန်း လှေကားထစ်များမှ ခပ်သုတ်သုတ်တက် သွားနေသည့် ဇေယျာချစ်ခင်ကို ခင်မောင်လွင် နောက်ဘက်မှ အရှင်း သား တွေ့နေရသည် ။ နောက်ဘက်ကို ယောင်လို့ တောင်မှ လှည့်မ ကြည်။ ခင်မောင်လွင်ကလည်း ဘုရားဖူးလူအုပ်များကို အကာအကွယ် လုပ်၍ အသာ မှေးလိုက်လာခဲ့လိုက်သည် ။ မကြာခင် ဇေယျာက စေတီ တော်လက်ယာဘက်မှ သည် အနောက်ဘက် စောင်းတန်းအောက်သို့ စို တ်စိုက်မတ်မတ် ဆင်းသွားသည် ။

စောင်းတန်းအဝင်ဝ ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်အနက် လူရှင်းသည့် တော င်ဘက်ခြမ်းက ခြင်္သေ့ကြီး ခြေထောက်အုတ်ခုံကို မှီလို့ ထိုင်နေသည် ။ ခ င်မောင်လွင်လည်း တန်ဆောင်းတိုင်လုံးကြီးများကို ကွယ်၍ အသာ ချောင်းကြည့်နေလိုက်သည် ။

(၁၀)မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဇေယျာချစ်ခင်သည် တစ်စုံတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည့် အလား မတ်တတ်ရပ်၍ ကြိုနေ၏။ ၎င်းနောက် တစ် စုံတစ်ဦးကို သူ့အနီးမှာ ထိုင်ဟန်ပြုပြီး တစ်ယောက်တည်း စကားများ ကို အမျှင်မပြတ် ပြောနေသည် ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရသည် ။

သူသည် ဦးခေါင်းကို မကြာခဏ ညိတ်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်၊ သဘောကျ လိုက်နှင့် အလွန်ပီတိ ဖြစ်နေသည် ကို ကြည့်၍ ခင်မောင်လွင်အမြင်မှာ အံ့ဩစရာများ ဖြစ်နေ၏။

အမှန်က ဇေယျာအနီးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ သို့သော် ဇေယျာက လူရှိ နေသည့် အလား စကားတွေ ပြောနေသည် ။ မဟုတ်မှ လွဲရော ဧကန္တ ဒီ ကောင် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားခဲ့လေရောလား။

မိမိက လှမ်း၍ အော်ခေါ်လိုက်လျှင် ကောင်းပါမည်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် သူ သတိအမှန်ရသွားအောင် အနားသွား၍ လှုပ်ကိုင်သတိပေး

လိုက်လျှင် ကောင်းမည်လား၊ စဉ်းစားနေမိသည် ။

သို့သော် ဒီကောင့် အခြေအနေ ဘယ်အထိ ရောက်နေသည် ကို အရှင်းသိလိုသဖြင့် ဘာမှ ဝင်ရောက် သတိပေးလှုပ်ရှားမှု မပြုဘဲ၊ တိတ်တဆိတ် အကဲခတ်နေလိုက်သည် ။

ပြောရလျှင် ယခုမြင်ကွင်းက လူသူကင်းရှင်းနေသည့် ခြင်္သေ့ကြီး ဝမ်းဗိုက်အောက်မှာ စိတ်မနှံ့သည့် ခေတ်မီသားနား လူရည်မွန်တစ်ဦး၏ ယဉ်ယဉ်လေးရူးပြီး ရောက်ရာပေါက်ရာ ထင်ရာမြင်ရာ ပြောဆိုလှုပ်ရှားနေသည့် အနေအထားလည်း ဖြစ်သည် ။

(၁၀)မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဇေယျာသည် သီဟိုတော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးပြပြီး ရယ်ကာမောကာ ထွက်သွားသည် ကို မြင်လိုက်ရတော့သည် ။ ခင်မောင်လွင်လည်း အသာနောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်သွားလိုက်ပြန်သည် ။ သူ မမြင်အောင် ကြီးမားသော သီဟိုဠ်ပင်ကြီးကို အကွယ်ယူ၍ ချောင်းနေလိုက်၏။

ဇေယျာချစ်ခင်က အတန်ငယ် အလှမ်းဝေးသည့် မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံး လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းခုံပုမှာ ဝင်ထိုင်နေရာယူလိုက်ပြီး စားပွဲထိုးချာတိတ်တစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးနှစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည် ။

စားပွဲထိုးချာတိတ်ကလေးက ဇေယျာ့ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး အတန်ကြာတော့ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်နဲ့ မုန့်များကို လာချပေးသွားသည် ။ သည် မှာ လည်း သူက တစ်စုံတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေသကဲ့သို့ ရှိပြီး လက်ဖက်ရည် တစ်ငုံသောက်လိုက်၊ စကားပြောလိုက်၊ ရယ်လိုက် လုပ်နေသည် ကို ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် မြင်နေရပြန်တော့သည် ။

ခင်မောင်လွင်သည် မိမိသူငယ်ချင်းလုပ်သူ၏ နောက်ထပ် ထူးခြားချက်ကို ထပ်မံမြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ စောစောကထက်ပို၍ အံ့ဩသွား

ခဲ့ရပြန်သည်။ ။ (၁၅)မိနစ်ခန့် ကြာတော့ စားပွဲထိုးကောင်ကလေးကို ခေါ်၍ လက်ဖက်ရည်ဖိုးများ ရှင်းပေးလိုက်ပြီး စကားတပြောပြောနှင့် ကျွဲခိုးဘုရားရှိရာဘက်သို့ ထွက်သွားသည် ကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ။ထိုနေရာကား ကွင်းလွင်ပြင်နှင့် ဆက်စပ်နေ၍ ဆက်လက် နောက်ယောင်ခံလိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့။

ဒီနောက်စောစောက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ပြန်လာလိုက်ပြီး၊ သူ ထိုင်သွားသည့် စားပွဲခုံဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် မှာ လိုက်သည်။ ။ မကြာခင် စားပွဲထိုးကောင်ကလေးက လက်ဖက်ရည်နှင့် စီးကရက် လာချပေးသည်။ ။ မိမိက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာလိုက်ပြီး

“ညီလေး ခဏလေးကွာ၊ ငါ့ညီကို အစ်ကို မေးစရာရှိလို့ ပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ အစ်ကို...မေးလေ”

“စောစောက ဒီနေရာမှာ လက်ဖက်ရည် သောက်သွားတဲ့ လူကို ညီလေး သိသလား”

“သိတယ် အစ်ကို၊ သူဒီဆိုင် ဒီနေရာမှာ မကြာခဏ လာလာသောက်တယ်”

“သူလာရင် အဖော်ဘယ်သူ ပါသေးသလဲကွဲ့၊ ရော့ ဒါ ခု ညီလေးဖို့ မုန့်ဖိုး’

ကိုခင်မောင်လွင်က တစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်သောအခါ ချာတိတ်ကလေးက ကောင်တာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ပိုက်ဆံကို ဆတ်ခနဲ ယူ၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ဖွက်သိမ်းလိုက်သည်။ ။

“ပြောပါဦး ညီလေးရ”

“သူလာရင် တစ်ယောက်တည်းပဲ အစ်ကို၊ ဒါ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဆက်ပြောပါကွ”

“ဒီလူကြီးက အတော် ထူးဆန်းတယ် အစ်ကိုရ၊ လာတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့လည်း လက်ဖက်ရည်မှာ ရင် နှစ်ခွက်ချည်းပဲ ခင်ဗျ”

“ဟေ”

“အဖော် မပါဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မပါဘူး၊ နှစ်ခွက်ကတော့ လာတိုင်းမှာ တယ်”

“မြတ်စွာဘုရား”

“နောက်ပြီး သူက တစ်ယောက်တည်း ရယ်လိုက်၊ စကားပြောလိုက်၊ ပြုံးလိုက်ပဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ရှင်ကတောင် ဒီလူကြီးကို ယဉ်ယဉ်လေး ရူးနေ၊ စိတ်နောက်နေတဲ့ စိတ်ရောဂါသမားလို့ သတ်မှတ်နေတယ်၊ ပိုက်ဆံရှင်းရင်တော့ နှစ်ခွက်ဖိုး အမြဲတမ်းရှင်းတယ်”

“ကျန်တဲ့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကရော လက်ဖက်ရည်လျှော့ရဲ့လား”

“ကျွန်တော် သိမ်းသမျှ တစ်စက်တောင် မကျန်ပါဘူး အစ်ကို”

“ဗုဒ္ဓေါ”

(၇)

“သူငယ်ချင်း ဇေယျာ၊ မင်းတို့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့”

တစ်နေ့ ဇေယျာချစ်ခင်နှင့် မိမိ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ။

“အခြေအနေ မဆိုးပါဘူးကွာ၊ ငါက မြို့ကို လက်ထပ်ဖို့ ပြောတယ်၊ မြိုင်က သူ လက်မထပ်ချင်သေးဘူးတဲ့ ၊ ဘာလို့ လဲလို့ မေးတော့ အမေတို့ အဘိုးတို့ ဆီမှာ ခွင့်တောင်းတာ ခွင့်မပြုသေးလို့ တဲ့ ကွာ”

“ဘာလို့ ခွင့်မပြုတာတုံးကွ”

“သူ့အမေနဲ့ အစ်မတွေ အမျိုးတွေက ပြောတယ်တဲ့ ၊ ငါက ဒီမြို့ဒီရွာမှာ မြိုင်နဲ့ အတူ နေနိုင်ပါတယ်လို့ ကတိပေးရင် စဉ်းစားမယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဒီတော့ မင်းသဘောက”

“ငါကတော့ ရန်ကုန်ကို လိုက်နေပါ၊ ဟိုမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု လုပ်နေလို့ ပါပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလိုပြောတာကို သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက လုံးဝ လက်မခံဘူးတဲ့ လေ”

ခင်မောင်လွင် သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့စူးစူး စိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ အကြည့်ဒဏ်မှာ အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါသွားခဲ့သည် မို့ ဇေယျာချစ်ခင် လန့်သွားခဲ့သည်။ ။

“ငလွင်. . .မင်း ဘာလို့ ငါ့ကို ခုလို စိုက်ကြည့်နေတာလဲ ဟင်”

“ဇေယျာ. . .မင်းမှာ တကယ်ရော ရည်းစားရှိရဲ့ လားကွာ၊ မင်း ငါ့ကို လာမဖြီးနဲ့ နော် ဇေယျာ”

“ယော. . .တယ်ခက်ပါလား သူငယ်ချင်း၊ မင်းကို ငါက ညာရဖြီးရ နောက်ပြောင်ရမှာ လားကွ၊ ငါ့မိဘတွေကိုတောင် ဒီအကြောင်း နည်းနည်းလေးမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး၊ မင်းကို အချစ်ဆုံး၊ အယုံကြည်ဆုံးမို့ တစ်

လုံးမကျန် ဖွင့်ပြောပြခဲ့တာ ဥစ္စာ၊ ငါ့ချစ်သူနာမည်က 'မြိုင်'၊ နာမည် အပြည့်အစုံက 'ပန်းခရေမြိုင်' အသက် (၂၁) နှစ် ၊ ချောတယ်၊ လှတယ်၊ နတ်သမီးတမျှလှတယ်၊ တစ်နေ့ ငါ မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်ကွာ၊ ဒါဆို မင်းယုံမယ် မဟုတ်လား”

ခင်မောင်လွင် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်သည် ။ ဒီကောင့် ပုံစံက သိပ်ကို တက်ကြွနေသည် ။ လေယူလေသိမ်းကလည်း ပကတိလူကောင်းတစ်ယောက်အတိုင်း ၊ ငနဲက ခူးများ တောင် နှန့်၍ နေလိုက်သေးသည် ။

“မင်း စိတ်မှန်ပါတယ်နော် ဇေယျာ”

“ဘာ. . .ဘာပြောတယ်၊ မင်း မင်းက ငါ့ ငါ့ကို အရူးလို့ ထင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ တောက် သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်မို့လို့ ပေါ့ကွာဟင်း”

ဇေယျာချစ်ခင်က ပြောရင်း မျက်နှာကြီး နီမြန်းလာကာ ဒေါသများထွက်လာသည် ။ သို့နှင့် မိမိက အသာပြန်ချော့ လျှော့ချလိုက်သည် ။

“အေးလေ. . .မင်းဘက်က အားလုံး မှန်ကန်တိကျတယ် ဆိုရင်တော့ ငါ့ကို သက်သေပြပါ သူငယ်ချင်း၊ လိုအပ်ရင် ငါလည်း မင်းကို ကူညီချင်လို့ ပါ”

“ကောင်းပြီ. . .ဒါဆို လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ် (၁၂) နာရီ ထိုးရင် ငါ မင်းကို မြိုင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ နတ်သျှင်နောင် အုတ်ဂူရှိတဲ့ မြောက်ဘက်စောင်းတန်း ခြင်္သေ့ကြီးအနားမှာ ငါတို့ စောင့်ကြမယ်၊ ငါက မြိုင်ကို အဲဒီနေရာလာဖို့ တိတ်တိတ်ချိန်းလိုက်မယ် ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ သူငယ်ချင်း”

“ဒါဆို အိုကေ၊ လက်တွေ့ ဆုံရရင် ယုံမယ်ကွာ”

(၈)

တနင်္ဂနွေနေ့သို့ ရောက်သောအခါ နတ်သျှင်နောင် အရိုးအိုးအုတ်ဂူရှိ ရာ မြောက်ဘက်စောင်းတန်းရှိ လက်ယာဘက် ခြင်္သေ့ကြီး အနီးရှိ အုတ် လှေ ကား ထစ်မှာ ဇေယျာချစ်ခင်နှင့် ခင်မောင်လွင်တို့ ထိုင်စောင့်နေ လိုက်ကြသည်။ ဒီနေရာက လူရှင်းသည်။ ဟိုး အပေါ်ဘက် အုတ်လှေ ကားထစ်ပေါ်မှာ သာ ချစ်သူရည်းစား စုံတွဲတစ်တွဲရှိသည်။

အရှေ့ဘက် သီဟိုတောက ခုံဝိုင်းကလေးများမှာ ချစ်သူစုံတွဲနှစ်တွဲရှိ သည်။ ခင်မောင်လွင်က လက်မှာ နာရီကို မြှောက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဇေယျာ (၁၂)နာရီ ထိုးပါပကောလားကွ”

“လာမှာ ပါ ငလွင်ရာ၊ ငါ မနေ့ကပဲ ဒီနေရာကို လာခဲ့ဖို့ အသေအချာ ချိန်းထားတာပါ။ မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လို့ တော့ ကြို မပြောထားဘူး ၊ ရှက်နေမှာ စိုးလို့ ၊ ဟော...ဟော ဟိုမှာ . . .ဟိုမှာ လာနေပြီကွ”

ဇေယျာချစ်ခင်က ပြောရင်းတန်းလန်းမှ ဓမ္မပါလကျောင်းအနောက် ဘက်ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ အုတ်ဂူရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သ ည်။ မိမိကလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှ မတွေ့ရ။

“မတွေ့ပါလားကွ”

“မင်းကလည်း ကန်းပါကွာ၊ ဟိုမှာ အင်္ကျီက အပြာနု၊ ထဘီက အပြာ ရင့် အပွင့်ကြီးနဲ့ ၊ ငါတို့ ဆီကို လာနေတာရယ်၊ ငါ အသံပြုလိုက်ဦးမယ်၊ ဟေ့...မြိုင်...မြိုင် မောင်တို့ ဒီမှာ ဟေ့”

သူက မတ်တတ်ရပ်ရင်း လက်လှမ်းပြု၍ အသံပြုလိုက်ရာမှ ပြေးကြွရန် ဆင်းသွားလိုက်သည်။ ။

“မြိုင် ဘယ်လဲ၊ ဒီကို လာလေ မြိုင်၊ မြိုင်ရေ မြိုင်...မြိုင်”

သူသည် ပါးစပ်မှ အော်ရင်း ပြောရင်း ဓမ္မပါလဘုန်းကြီးကျောင်းခေါင်းရင်းလမ်းဘက်သို့ ပြေး၍ လိုက်သွားတော့သည်။ ။ မိမိလိုက်ကြည့်တော့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ပုံစံက တစ်စုံတစ်ဦးရဲ့ နောက်သို့ အမောတကော လိုက်နေသည့် ပုံမျိုး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ အမှန်တကယ် မြင်တွေ့နေရသည် က သူတစ်ယောက်တည်း နာမတစ်ခုကို အော်ဟစ်ရင်း သူသာ မြင်ရသည့် ပုံရိပ်မဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်မဲ့ ဝိညာဉ်နောက်သို့ စိတ်ပင်ပန်းကြီးစွာ အသနားခံလိုက်နေသည့် အဖြစ်မျိုးရယ်။

မကြာခင် နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် ချောက်ချောက်ချားချား အူလိုက်ကြသည့် ခွေးတစ်အုပ်ရဲ့ ကြောက်စရာအသံများကို ကြားလိုက်ရပြီး ဇေယျာချစ်ခင်သည် ချွေးသံရွှဲရွှဲ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် မိမိရှိရာသို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ။

“ခေါ်လို့ မရဘူးကွာ၊မင်းကို မြင်လိုက်လို့ နဲ့ တူပါရဲ့ ၊ ဇွတ်ကို ထွက်ပြေးတော့တာပဲ၊ ရှက်လို့ နေမှာ ပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ”

ခင်မောင်လွင် သူငယ်ချင်းရဲ့ အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စပြုလာခဲ့သည်။ ။ စိတ်လည်း မကောင်း၊ သူငယ်ချင်းရဲ့ အခြေအနေသည် ဦးနှောက်ပျက်သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်သေး။ သို့သော် စိတ်ရောဂါလား၊ ပယောဂ အနှောင့်အယှက်များ ဝင်နေရောသလား။

“ကဲပါကွာ၊ မင်းရဲ့ ချစ်သူ မြိုင်က ငါနဲ့ မတွေ့ချင်၊ စကားမပြောချင်လည်း ပြန်ကြပါစို့ကွာ ထ”

“ငါ မပြန်ချင်သေးဘူး ခင်မောင်လွင်”

“ဘာလဲ မင်းက သူ့နောက်ကို လိုက်သွားမလို့ လား၊ လိုက်ရအောင် သူမရဲ့ အိမ် နေရပ်လိပ်စာရော သိလို့ လား”

ဒီမေးခွန်းများကို ဇေယျာ ပြန်မဖြေနိုင်။ ငူငူကြီး ငိုငို၍ နေတော့သည်။ ။ နောက်ဆုံး အတန်တန်ချော့မော့ ဖျောင်းဖျ ခေါ်တော့မှ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများ နှင့် မလိုက်ချင် လိုက်ချင် လိုက်ပါခဲ့တော့သည်။ ။

(၉)

“ကာယကံရှင်ရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူတုံးကွ”

“သူ့နာမည်က ဇေယျာချစ်ခင်ပါ ဆရာကြီး”

“နဲ့ကရော”

“အင်္ဂါသားပါရှင်”

ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ အမေက နာမည်ကျော် မနောဗေဒင်ဆရာကြီး ဦးသီလနန္ဒ၏ အိမ်ဗေဒင်ခန်းမှာ ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ ဘဝအကျိုးအကြောင်း တိတ်တဆိတ် လာရောက်မေးမြန်းခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဒေါ်ချောမေကြည်က သူ့အား ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ မွေးနှစ်၊ ခု၊ လ၊ အချိန်နာရီတို့ ကို ပြောပြသည်။ ။ ဆရာကြီးကလည်း ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရေးခြစ်လိုက်၊ ပြီးတော့ မနောအာရုံယူ၍ မေးမြန်းလိုက်။

“ဒီနှစ်ထဲမှာ အင်္ဂါသား စက်ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ဖြစ်လိမ့်မယ် သမီး”

“ရှင်”

“အခန့်မသင့်ရင် အသက်ပါ ဆုံးရှုံးနိုင်ဖွယ်ရှိတယ်။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ အင်္ဂါသည် မရဏကိန်းအပျက်မှာ ကျနေလို့ ပါပဲ။ သုံညကြွင်းတဲ့ အချိန်ရောက်ပြန်တော့ အပူသောကနဲ့ လည်း ကြုံရဦးမယ်။ ဒါအပြင် သက်ရောက်ဂဏန်း တနင်္ဂနွေ သက်ရောက်ဖြစ်နေတော့ ဣဋ္ဌကင်းကွာ၊ အသူရာ၊ အောက်မှာ ဇောက်ထိုးကျကိန်းနဲ့ ကြုံနေပြန်တော့။ မိန်းမကြောင့် သို့မဟုတ် မမြင်အပ်သော လောကသားများ ရဲ့ သွေးဆောင်ဖမ်းစား ဖြားယောင်းမှုကြောင့် ဘဝပျက်ကိန်း ရှိတယ်လို့ ကျုပ် မြင်နေရတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနှစ်ထဲမှာ အိမ်ထောင် လုံးဝ မပြုပါစေနဲ့။”

“ဆရာကြီးရယ်၊ ဒီအန္တရာယ်များက ကင်းဝေးအောင် ကျွန်မတို့ ဘာ . . . ဘာများ လုပ်ပေးရမလဲရှင်၊ ဆရာကြီး အမိန့်ရှိပါဦး”

“သူသည် ဒီနှစ်မွေးလ မကျော်ခင်အထိ လူဝတ်နှင့် မနေသင့်ဘူး၊ သူ့ကို ဒီရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ သင်္ကန်းစီးပေးလိုက်ပါ။ တရားကျင့်ပါစေ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ မွေးနေ့တိုင်း တန်ခိုးကြီးဘုရား အင်္ဂါဂြိုဟ်ထောင့်မှာ ခရေပန်း သက်စေ့လှူပါ။ ဒါ နံ့ညှပ်သားပဲ။ အဲဒီလိုလုပ်ပေးမှ သူ အသက်ဘေး အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးနိုင်ဖွယ် ရှိလိမ့်မယ် သမီး”

သူတို့ ဆရာကြီး ဦးသီလနန္ဒ၏ မနောဗေဒင်ခန်းမှ ပြန်ထွက်လာကြသောအခါ မိခင်လုပ်သူ ဒေါ်ချောမေကြည်သည် ရင်ကိုဖိ၍ မျက်ရည်များ သွင်သွင်ကျလာခဲ့တော့သည်။ ။

ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုသည့် စကားကိုသာ စိုးရိမ်ပူပန်ကြီးစွာဖြင့် ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောနေသည်။ ။

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ် . . . ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျာရင် ဒီကောင်ကြီး လက်ခံနိုင်မှာ ပါ။ အားလုံး ဆရာကြီး မိန့်မှာ သလို ယတြာ

လည်း လုပ်၊ အင်္ဂန်းဝတ် လုပ်ပြီး ကြိုးစားကြည့်ကြတာပေါ့”

(၁၀)

တစ်နေ့ ရန်ကုန်အိမ်မှာ အားလုံးတွေ့ဆုံကြပြီး ဇေယျာချစ်ခင်ကို ပွင်းခံပေးဖို့ စကား စ ကြည့်သည် ။ ဇေယျာက ၎င်းကိစ္စကို တူးတူးခါးခါး ငြင်းဆန်ခဲ့သည် ။ ဘာလို့ ငြင်းဆန်တာလဲဟု မေးမြန်းသောအခါ သူ ပြန်မဖြေနိုင်ခဲ့။

အတန်ကြာ ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြတော့မှ “စိတ်မပါသေးလို့ ပါ” ဟု တုံးတံ့ကြီး ဖြေခဲ့သည် ။ အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိ၍ မိခင်လုပ်သူကို မိမိက မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်ပြီး ဇေယျာချစ်ခင်ကို အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်ခဲ့လိုက်သည် ။

“ဇေယျာ မင်း ဘာလို့ သင်္ကန်းမဝတ်ချင်တာလဲကွာ၊ မိဘတွေလည်း ကုသိုလ်ရမယ့် ဥစ္စာ”

“ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ငါက မြို့ကို မကြာခင် ခိုးတော့မလို့ ကွ”

“ဘာ မြို့ကို ခိုးတော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်... သူ့ရဲ့ မိဘတွေက ငါ့ကို သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အပြီးတိုင် နေမယ်လို့ ကတိပြုရင် ချက်ချင်း ခေါ်လာခဲ့တဲ့ ၊ ငါက ဒီလို ရွာစွန့်နယ်ဖျားမှာ မနေနိုင်ဘူး၊ မြို့ပေါ်မှာ နေနေကျဥစ္စာ၊ မြို့ကိုပဲ သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ ဒီတော့ လာမယ့် တနင်္လာနေ့ကျရင် မြိုင် မလိုက်လည်း လိုမ့်ပတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ တင်ပြေးမယ်လို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီ”

“မ ... မလုပ်ပါနဲ့ ဦး သူငယ်ချင်းရာ”

“ဘာလို့ မလုပ်ရမှာ လဲကွ၊ ငါ သူ့ကိုရမှ စိတ်ချမ်းသာမယ်၊ ကုန်ကုန် ပြောမယ်ကွာ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ ကြံလို့ မရရင် အဲဒီဇနပုဒ်မှာ နောက် ဆုံးနေသင့်ရင်လည်း နေရတော့မှာ ပဲ”

“ဇေယျာ”

ခင်မောင်လွင် သူငယ်ချင်းရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း လည်ချောင်းထဲ မှ အသံများ တုန်ခါလာသည်။ သူ သူ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းကို ဘယ်လို ပြောရပါ။ မင်း မိန်းမယူရင် အသက်ဆုံးရကိန်း ရှိတယ်။ ဒီလိုပြောရင် လက်ခံပါ့မလား။

ပြီးတော့ သူ့ချစ်သူ မြိုင်ဆိုသည် ကရော လူ့လောကမှာ တကယ် သက်ရှိထင်ရှားရှိရဲ့ လား။ သူငယ်ချင်းရဲ့ အိပ်မက်စိတ်ကူးထဲက ရပ်ပုံ လွှာလား။ နောက်ဆုံး သူငယ်ချင်းရဲ့ အကျိုးအတွက် မုန်းချင်မုန်း၊ ယုံ ချင်ယုံ မယုံချင်နေ ပြောသင့်သမျှ ပြောရတော့သည်။

“ဇေယျာ သူငယ်ချင်း၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ မင်းအိမ်ထောင်ပြုရင် အသက် ဆုံးရှုံးနိုင်လိမ့်မယ်”

“ဟေ့ . . . ဒီကိစ္စ မင်းကို ဘယ်သူပြောတာတဲ့ တုံး”

“ဟို . . . ဟို နာမည်ကျော် မနောဗေဒင်ပညာရှင် တစ်ဦးက ဟောတာ ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား၊ အံ့ပါ့ ငလွင်ရာ၊ ဒီလောက် တိုးတက်နေတဲ့ သိပ္ပံခေတ်ကြီးမှာ ဗေဒင်စကား၊ နတ်စကား၊ ယုံရတယ်လို့ ကွာ၊ အေး . . . ငါ မြိုင်ကို တနင်္လာနေ့ ခိုးယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ မပြင်တော့ဘူး၊ အဲဒီမှာ မင်း ကူညီရမှာ က ငါ့ဘက်က အသိသက်သေအနေနဲ့ ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး ပေးဖို့ ပဲ၊ ကိုင်း . . . ငါ သွားပြီဟေ့ . . . ဂွတ်ဘိုင်”

ဇေယျာချစ်ခင်က မိမိမျက်နှာကို ကြည့်၍ ရယ်မောရင်း ဆိုင်ကယ်လီ
ဗာကို မြင့်လိုက်ကာ တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ။ ဇေယျာ
ချစ်ခင်ရဲ့ တစ်ဇွတ်ထိုး ဆုံးဖြတ်ချက်များကို သူ့မိဘများအား အကုန်လုံး
ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင်လည်း အားလုံး ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဝရမ်းသုန်းကား
ချက်ချင်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ။

ဇေယျာတစ်ယောက် အမှန်တကယ် ဦးနှောက်ချောင်သွားခဲ့ပြီလား၊
မြိုင်တဲ့ ။ အဲဒီမြိုင်ကို သူ အရူးအမူးကို စွဲလမ်းနေသည်။ ။ မြိုင် သည် တ
ကယ်ရော လူ့ဘဝမှာ ရှိမှ ရှိရဲ့ လား။

စနေနေ့ အလုပ်ပိတ်ရက်တွင် သူ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့၊
သူငယ်ချင်းရဲ့ ချစ်သူ မြိုင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးအကြောင်း စုံစမ်းရန် ကျွဲ
ခိုးဘုရား ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။

ဘုရားဝန်းကျင်၌ နတ်ကတော်ကြီးတစ်ဦးကို သူ တွေ့ဆုံသိရှိခဲ့ရ
သည်။ ။ ခင်မောင်လွင်က ငွေအနည်းငယ် လှူ၍ သိလိုသည် များကို
စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

“အမေ ဒီဝန်းကျင်မှာ မြိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးများ ရှိပါသလား ခင်ဗျာ
”

“မြိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ပန်းခရေမြိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဪ...ပန်းခရေမြိုင်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ အဲဒါ ဟို”

နတ်ကတော်အမေကြီး သိနေသည် မို့ သူ ဝမ်းသာအားတက်သွားခဲ့
သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ နတ်ကတော်အမေကြီးက အလန့်တကြား သူ့မျက်နှာကို

စူးစိုက်ကြည့်ရာမှ

“မင်း ဘာလို့ ဒီမိန်းကလေးကို သိချင်နေတာလဲ သား”

“အကြောင်းရှိလို့ ပါ အမေ”

“ဖွင့်မပြောပြနိုင်ဘူးလားကွယ်”

“မဖြစ်သေးလို့ ပါ အမေရယ်၊ ကူညီပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ...အေး...အေး၊ ဒါဆိုလည်း မြိုင်တို့ အိမ်ရှိရာကို လမ်းညွှန်လိုက်မယ် သားရယ်၊ ဒီကနေ ဟိုတောင်နှစ်လုံးကြားကို ကျော်လိုက်ရင် တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ကျိုက်ဒေးဝဆိုတဲ့ ဘုရားစေတီတစ်ဆူကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။

အဲဒီစေတီရဲ့ တောင်ဘက်ဧရိယာ ခြံကြီးထဲမှာ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးရှိတယ်ကွဲ့၊ အဲဒီမှာ အဂ္ဂိရတ်ဖိုထိုးနေတဲ့ ဦးကွန်ကလေဇာဆိုတဲ့ ကရင်အဘိုးအိုကြီးကို မင်း တွေ့လိမ့်မယ်၊ ငါ့သား သိချင်တဲ့ မြိုင်ရဲ့ အကြောင်းကို အဲဒီ အဘိုးအိုက အကုန်အစဉ် ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ သား သွားတွေ့လိုက်ပါ”

ခင်မောင်လွင် နတ်ကတော်အမေကြီးကို ဝမ်းသာအားရ ဦးကုန်းချပြီး အိမ်ကလေးထဲမှ အပြေးထွက်လာလိုက်သည် ။ သူ့ရဲ့ ကမ္ဘာ့ထိုး ဖြစ်အင်ကို နတ်ကတော်ကြီးက စိုးရိမ်ချောက်ချားသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို နှုတ်မှ ရွတ်ဆိုလိုက်ပြီး နတ်ရုပ်တုများ ရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီ ဆုတောင်းလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

နတ်ကတော်အမေကြီး လမ်းညွှန်သည့် အတိုင်း၊ ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့လိုက်ရာ မကြာခင် ကျိုက်ဒေးဝ စေတီတော်ဘက် ခြံကြီးရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့တော့သည်။ ။ တစ်ခုသော ခြံကြီးကား သစ်ကြီးဝါးကြီးများ အုံ့ဆိုင်း၍ လေတိုက်လျှင် အသံစုံပြိုင် မြည်ဟည်းနေသည်။ ။

ယိုင်နဲ့ နေသည့် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးအတွင်း မြေပြင်၌ အသက် (၉၀) ခန့်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ဦး အင်္ဂါရတ်ဖားဖိုကို ဆွဲ၍ နေသည်။ ။ သျှောင်ထုံး၊ မျက်ခုံးမွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးများ ပါ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။ ။ ပြာအချို့က သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ လေနှင့် ဝဲလွင့်နေ၏။ သူသည် ဖားဖိုကြိုးကို ဆွဲလိုက်၊ လုံများ ကြည့်လိုက်လုပ်ရင်း မိမိ ဝင်လာသည် ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဘာအကြောင်းရှိလို့ လဲ လူကလေး”

“ဘိုးဘိုးက ဘိုးဘိုးကြီး ဦးကွန်ကလေဇာပါလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပ ခင်ဗျား၊ ဘာအကြောင်းများ ရှိလို့ ပါလိမ့်”

“ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးဆီက အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ ပါဘိုးဘိုး၊ ဒါက သား ဘိုးဘိုးအတွက် ကန်တော့တဲ့ ပစ္စည်းများ ပါ၊ လက်ခံပါနော် ဘိုးဘိုး”

မိမိက ပါလာသည့် မုန့်ပဲသားရေစာများကို ဘိုးဘိုးဦးကွန်ကလေဇာ လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။ ။

“လူကလေးက ဘာများ သိချင်လို့ လဲကွ၊ မေးလေ”

“သား သိချင်တာက မြိုင်ခေါ် ပန်းခရေမြိုင် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး အကြောင်းပါ ဘိုးဘိုး”

“မြိုင်...မြိုင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား”

အဘိုးအိုက မိမိကို အတန်ကြာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည် ။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ အဓိပ္ပာယ်ပေါင်းများစွာ လွှမ်းခြုံနေသည် ။

“မြိုင်ကို လူကလေးက ဘာလို့ သိချင်နေရတာလဲ”

သို့နှင့် မိမိက မြိုင်နှင့် မိမိရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတို့ အကြောင်း သိသင့်သမျှကို ပြောပြလိုက်သည် ။ အဘိုးအိုသည် အံ့သြသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် အိမ်ထောင့်တစ်နေရာကို ငေးကြည့်နေ၏။ မိမိစကားဆုံးသောအခါ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်သည် ။

“မြိုင် . . မြိုင်၊ လူကလေးရယ် အင်း မင်းတို့ မြိုင်ကို မသိချင် မတွေ့ချင်ကြပါနဲ့ ”

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဘိုးဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ အရေးကြီးနေလို့ ပါ”

အဘိုးအိုသည် အတန်ကြာ နှုတ်ဆိတ်စဉ်းစားနေရာမှ လေးတွဲသော အသံနှင့် . . .

“မြိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး လူလောကမှာ မရှိတာ နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိခဲ့ပါပြီ လူကလေး”

“ခင်ဗျာ . . . သူ . . . သူ ဘယ် . . . ဘယ်လို”

“မြိုင်ဆိုတာ ရုပ်ခန္ဓာမရှိတော့တဲ့ ဝိညာဉ်ပရလောကထဲ ရောက်ခဲ့သပေါ့၊ တစ်ချိန်တစ်ခါက ပန်းခရေမြိုင်ဟာ နာမည်ကျော်စပြုနေတဲ့ အငြိမ့်မင်းသမီးလေးပေါ့၊ သူ့ချစ်သူက သူမကို ကျောရရုံကြံပြီး လှည့်ဖျားစွန့်ပစ်သွားရာကနေ စိတ်နာကြည်းလွန်းလို့ အငြိမ့်မကတော့ဘဲ ဒီနေရာ ဒီ

အရပ်မှာ ဇာတ်မြှုပ်နေရာကနေ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ သူ့ချစ်သူ ပြန်လာနိုး လာခေါ်နိုးနဲ့ စောင့်ရင်း နောက်ဆုံး ဟောဟိုရှေ့စိန်ပန်းပင်ကြီးမှာ သူ့ကို ယ်သူ ကြိုးဆွဲချ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တယ် လူကလေးရယ်၊ သူ့အလောင်း ကို သင်္ချိုင်းအနောက်မှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး ဂူသွင်းထားတယ်၊ မယုံရင် သွား ကြည့်နိုင်ပါတယ် လူကလေး။”

“အဲဒီမြိုင်က အဘိုးရဲ့ မြေးပါ၊ သူ့မှာ မိဘများ လည်း မရှိရှာပါဘူး၊ ကုသိုလ်ကံ ဆိုးချင်ရှာတော့ မြိုင်ဟာ မကျွတ်နိုင်ရှာဘူး၊ အမှန်က သူတော်ကောင်းမလေးပါကွယ်၊ သေခါနီး အစွဲအလမ်းစိတ်ကြောင့် ဝိညာဉ်တစ္ဆေဘဝနဲ့ မကြာမကြာ အမျိုးသား ခပ်ချောချောလေးများကို လှည့်စားဖမ်းစားပြီး အချစ်ကို တည်ဆောက်ကစားခဲ့တယ်၊ တစ်နည်း ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်ပေါ့။

မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းကို ပြောပြပါ လူကလေး၊ မြိုင်ကို မေ့လိုက်ပါလို့ ၊ နို့မို့ဆို သူ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရူးသွပ်သွားနိုင်တယ်၊ မြိုင်ကြောင့် လူငယ်နှစ်ဦး စိတ်နောက်သွားခဲ့ရတယ်၊ ကဲ ဒါ လူလေး သိချင်တဲ့ အဘိုးရဲ့ မြေး မြိုင်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းပါပဲ၊ လူကလေး ပြန်တော့နော်”

အဘိုးအိုရဲ့ စကားဆုံးတော့ ခင်မောင်လွင် စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့လိုက်သည် ။ ပြန်အထွက်မှာ မြိုင် ကြိုးဆွဲချသေခဲ့သည် ဆိုသည့် ဧရာမ စိန်ပန်းပင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည် ။ အကိုင်းအခက်ကြီးများက လက်ဝါးပက်လက် ဖြန့်ထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ထိုသစ်ပင်အောက်ရောက်တော့ ကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲ ထသွားခဲ့သည် ။

ဒီ မှာ စူးနစ်မွှေးကြိုင်လှသည့် ပန်းရနံ့တစ်ခုသည် သူ့နှာခေါင်း အတွင်းသို့ ထူးခြားစွာ တိုးဝင်လာခဲ့သည် ။ ခေါင်းနားပန်းကြီး ကြက်သီးများ ထသွားရင်းတန်းလန်းမှ ဖြန်းခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ

အမျိုးသမီးအရိပ်လိုမျိုး စိန်ပန်းပင်စည်တစ်ဖက်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးကပ်သွားသလိုလို မြင်လိုက်ရသည် ။ တစ်စုံတစ်ဦးများ ကိုယ့်နောက်က လိုက်ချောင်းနေရော့သလား။

သို့နှင့် ရဲစိတ်သွင်းပြီး လိုက်ရှာကြည့်လိုက်သောအခါ ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့ရ။ ဒီမှာ ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်က မိမိရှိရာ စိန်ပန်းပင်ကြီးကို ကြည့်၍ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်ရာ ကြာရှည်မနေရဲတော့ဘဲ ဘုရားစာများ ရွတ်၍ တစ်ချိုးတည်း လစ်ချလာခဲ့ရတော့သည် ။

အမြန် ပြန်ထွက်လာရင်းမှ မိမိအသိစိတ်မှာ စေ့ဆော်နေသည် ကား၊ ဒီကနေ့ စုံစမ်းကြားသိရသည့် စကားဖြစ်ရပ်များကို ဇေယျာချစ်ခင်အား အမြန်ဆုံး ရှင်းပြနိုင်ရေးပင်ဖြစ်သည် ။

အမှန်ကား ဇေယျာချစ်ခင်သည် အချစ်ကံမွဲခဲ့သူ ပရဝိညာဉ် မိန်းကလေး၏ အယောင်ဆောင် ညှို့ယူဖမ်းစား သွေးဆောင်ခြင်းနှင့် ကြုံရကာ အရူးအမူး စွဲလမ်းမှု ဖြစ်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဒါကို အချိန်မီ ရှင်းပြ၍ တားမြစ်သတိပေးရမည်မှာ မိမိတာဝန် ဖြစ်သည် ။

သို့နှင့် သန်လျင်မြို့တွင်းသို့ ပြန်မည့် ကားကို စီးခဲ့ပြီး ရန်ကုန်သို့ အကြောင်းကြားရန် သိတာသင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည် ။

(မှတ်ချက်။ ။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်-သန်လျင်သည် ရေကြောင်း ခရီးစဉ်ပဲ ရှိသည်)

သို့သော် ကံများ ခေလွန်းလှသည် ။ ရန်ကုန်အိမ်ရောက်တော့ ဇေယျာချစ်ခင် တစ်ယောက် အဝတ်အစားအိတ်ကြီးဆွဲ၍ ဆိုင်ကယ်နှင့် ထွက်သွားသည် မှာ အချိန်ကြာသွားပြီဟု သိလိုက်ရသည် ။

သို့နှင့် သန်လျင်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ဇေယျာချစ်ခင် သွားလာနိုင်သည့် နေရာများ သို့ လိုက်လံစုံစမ်းကြည့်သည် ။ ဘယ်မှာ မှ စုံစမ်း၍ မရ။

ဒီလိုနှင့် သူ မိန်းမခိုးမည်ဆိုသည့် တနင်္လာနေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည် ။ ကြိုးစား၍ မည်သို့ပင် စုံစမ်းခဲ့ပါသော်လည်း အကုသိုလ် ကံကြမ္မာက အကွက်ဆင်၍ အနိုင်ရသွားခဲ့ပြီ။

နွေလယ် တစ်နာရီခန့်ရှိသောအခါ အိမ်ရှေ့မှ မိမိအမည်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည် ။

“ဖန်ချက်စက်ရုံက ဦးခင်မောင်လွင်ပါလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ ပါလဲ”

“ဆေးရုံမှာ ဦးခင်မောင်လွင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဇေယျာချစ်ခင်ဆိုတာ အရေးပေါ်လူနာအဖြစ် ရောက်လာပါတယ်၊ အဲဒါ ဆရာ အခုအမြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

မိမိပါးစပ်မှ ‘ဟင်’ ဟု တစ်ခွန်းပဲ ပြောနိုင်ခဲ့ပြီး အဝတ်အစားမျှ မလဲနိုင်ဘဲ ဆေးရုံကြီးသို့ အမြန်လိုက်ချလာလိုက်သည် ။

ဦးစွာ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကား ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာ၊ ခြေလက်များမှာ ပတ်တီးများ ပတ်ခံထားရပြီးသွေးများ စိုရွှဲနီရဲနေသည့် မြင်ကွင်းနှင့် ခုတင်ပေါ်မှာ မေ့မြောနေသော ဇေယျာချစ်ခင်ကို ရင်ထိတ်ဖွယ်ရာ မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည် ။

သွေးပုလင်းနှင့် အားဆေးရည်ပုလင်းများကလည်း ပိုက်တန်းလန်းနဲ့

င့် အဆက်မပြတ် သွင်းပေးနေလျက်။

မိမိက လက်ရှိ အခြေအနေကို ရန်ကုန်အိမ်သို့ ဖုန်းဆက်၍ အကြောင်းကြားလိုက်ရာ ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ မိသားစုများ ငိုကြီးချက်မနှင့် မကြာခင် အပြေးအလွှား ရောက်ချလာကြသည်။ ။

ည(၁၂)နာရီခန့်ရောက်မှ ဇေယျာချစ်ခင် ပြန်လည် သတိရလာသည် ။ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် တာဝန်ကျဆရာဝန်များက လူနာ အခြေအနေကို ထပ်မံစစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး ဝမ်းသာသွားခဲ့ကြသည် ။ စိုးရိမ်စရာ အခြေအနေဆိုးမှ လွတ်မြောက်သွားပါပြီတဲ့ ။

သို့နှင့် အားလုံး အဆိုးထဲမှ ကောင်းကွက်ကို တွေးကာ စိတ်ချမ်းသာစ ပြုလာကြသည် ။ နောက်နေ့မနက် ရောက်တော့ ဇေယျာစကားစ၊ပြောလာနိုင်သည် ။ ပါးစပ်ကလည်း သူ့ချစ်သူ မြိုင်ကိုပဲ တတွတ်တွတ် ခေါ်နေသည် ။

သည် လိုနှင့် နာရီ အတော်ကြာပြီးသောအခါ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် ဖြစ်စဉ်များကို အားလုံးကြားသိကြပြီး ပို၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ရတော့သည် ။

(၁၃)

မြိုင်နှင့် သူ ယခင်နေရာဟောင်းကလေးမှာ ချိန်းတွေ့ကြပြီး အကြံသမား မိမိက ရန်ကုန်သို့ ဘုဏ္ဏသွားရအောင် လိုက်ခဲ့ပါဟု မြိုင်ကို ခေါ်သည် ။ ဘုရားဖူးဆိုသည့် စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မြိုင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားခဲ့၏။

‘မလိုက်ချင်ဘူး၊ အမေတို့ အဖေတို့ သိရင် သတ်လိမ့်မယ်’ဟု ငြင်းဆို

သည် ။

ဒါကြောင့် ‘ကျိုက်ခေါက်ဝန်းကျင်မှာ ပဲ ဆိုင်ကယ်နှင့် လျှောက်လည် ကြတာပေါ့ မြိုင်’ ဟု ဆိုကာ၊ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ သူမကို တင်၍ ထွက် လာခဲ့လိုက်သည် ။

ထိုနေ့က မြိုင်က မြစိမ်းရောင် အပေါ်အောက်ဆင်တူနှင့် ရက်ရက်စက်စက်ကို လှနေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း စူးစူးနက်နက် မွေးရနံ့များ နှင့် ကြိုင်အီနေ၏။ သူမ နောက်ဘက်မှ လည်း သူ့ရဲ့ ခါးကို တင်းတင်းလေး ဖက်ထားသည် ။

ဇေယျာ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားဝန်းကျင်ကို နှစ်ပတ်ခန့် ပတ်ပြီးသောအခါ အရှိန်ရလာရသည် နှင့် ကျိုက်ခေါက်ဘုရားလမ်းမကြီးအတိုင်း၊ သီတာသင်္ဘောဆိပ်ရှိရာ မြောက်အရပ်သို့ ဆိုင်ကယ်ကို ဦးတည်လိုက်သည် ။

“မောင်...ဘယ်...ဘယ်ကို သွားမလို့ လဲဟင်...ဟင်”

“လိုက်မှာ သာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ မြိုင်ရာ၊ မောင့်ကိုတောင် မယုံတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...မြိုင် မလိုက်ဘူး၊ မြိုင်...မြိုင် ဒီ...ဒီနားလောက်ပဲ ထွက်ခွင့်ရ...ရတယ်၊ မသွားပါနဲ့ ပြန်...ပြန်လှည့်ပါ မောင်ရယ်နော်...နော်...မောင်”

“မြိုင်ကလည်း ကွာ၊ မောင့်ကို တကယ်ချစ်ရင် မောင်ခေါ်ရာကို မြိုင်လိုက်ခဲ့...ဒါပဲ”

“မောင်...မြိုင်...မြိုင် ခုန်ချလိုက်ရမလား”

“ခုန်ချရဲရင် ခုန်ချလိုက်ပေါ့ မြိုင်ရာ၊ ဟား ဟား ဟား ဟား”

သို့ကလိုပြောရင်း ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်တိုးမြှင့်လိုက်သည် ။ ဆိုင်ကယ်သည် နက်ပြောင်နေသည့် ကတ္တရာလမ်းမ ကျောပြင်ပေါ်မှာ မြားတစ်ချောင်းရဲ့ ပြေးသောအလျင်ဖြင့် ပြေးနေသည် ။

မြိုင်က ငိုသံပါကြီးနှင့် အော်ရင်း ဟစ်ရင်း သူ့ကျောကုန်းကို တအားထုသည် ။ နာမည်ကြီး သရက်ပင်မောင်နှမ နတ်ကွန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အရှိန်နှင့် ပြေးနေသည့် ဆိုင်ကယ်ရှေ့မှ မီးသွေးတုံးကဲ့သို့ နက်မှောင်မည်းပြီး အရပ်လည်း အလွန်မြင့်လှသည့် အလွန်အရပ်ဆိုးကြောက်စဖွယ် ကောင်းလှသော မျက်ခွက်နှင့် လူရှည်ကြီးတစ်ဦးသည် ဗြုန်းခနဲ လက်ဖြန့်တား၍ ပိတ်ရပ်လိုက်သည် ။

ဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းလှသည့် မျက်နှာမျိုး ဇေယျာချစ်ခင်ရဲ့ သက်တမ်းမှာ မမြင်ဘူး၊ သူ လန့်ဖျပ်ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို လက်ဝဲဘက်သို့ တအားကွေ့ချလိုက်သည် ။

“ဝုန်း”

“အား . . .အမယ်လေး”

ဆိုင်ကယ်က အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သရက်ပင်မောင်နှမ နတ်ကွန်းနံဘေးရှိ ရေမြောင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားသည် ။ သူက ဦးခေါင်းဆောင်းကာ မပါသည့် သူ့ချစ်သူမြိုင်ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ သတိရလိုက်သည် ။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ သူတို့ ကျွမ်းပြန်ပြီး လေထဲမှာ မြောက်ဝဲ၍ ဂဝံမြေပြင်ပေါ်သို့ လူးလိမ့်ကျသွားသည် ။

သူ သွေးသံရဲရဲနှင့် လူးလဲထလိုက်ပြီး မြိုင်ကို အလျင်စလို လိုက်ရှာလိုက်သည် ။မြိုင် မြိုင် မရှိတော့ပါလား။ ဟိုလူကြီးလည်း မရှိတော့။

မြိုင်နာမည်ကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ရင်း မကြာခင် မူးနောက်

လာတာ အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားတော့သည်။ ။

ထိုစဉ် သူ့အနီးသို့ ခရီးသွားများ လမ်းသွားလမ်းလာများ အော်ဟစ်၍
ဝိုင်းအုံ့ပြေးလာသည် ကို နောက်ဆုံး ဝိုးတဝါး ကြားမြင်လိုက်ရပြီး လုံးဝ
သတိလစ်သွားခဲ့လေသည်။ ။

(၁၄)

သူက ဒီဇာတ်ကြောင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အားတင်း၍ ပြောရင်းမှ
မြို့ကို မကြာခဏ မေးနေ၏။ မြိုင်သေသွားပြီလားဆိုသည့် စကားကို
ထပ်ခါတလဲလဲ မေးနေသည်။ ။ မြိုင် ဘာမှ မဖြစ်ရင်ကော၊ ဘာကြောင့်
သတင်းလာမမေးတာလဲဟု ပြန်မေးနေသည်။ ။

ထိုဖြစ်စဉ် ဇာတ်လမ်းအား ဆရာဝန်ကြီးကို ပြောပြရှင်းပြလိုက်
သောအခါ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြော အနည်းငယ် ထိခိုက်နိုင်သည် ဟု
ယူဆ၍ ဒဏ်ရာ သက်သာလာစပြုတော့ ရန်ကုန် ဦးနှောက်နှင့်
အာရုံကြော ဆေးရုံသို့ တက်ရောက်ကုသစေခဲ့သည်။ ။ ရက်အတန်ကြာ
ကုသပြီးတော့မှ သူ ဦးနှောက်အသိများ ပုံမှန်တည်ငြိမ်မှု အခြေအနေသို့
ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။

ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်း လာပြီး သူ့ဒိုင်ယာရီများကို သူ ပြန်ဖတ်ကြည့်
သောအခါ သူ ပန်းခရေမြိုင်ဆိုသော မိန်းမချောလေးကို ပြန်အမှတ်ရ
လာခဲ့ပြန်သည်။ ။

ဒီမှာ ခင်မောင်လွင်က သူ့ချစ်သူဟု ယူဆနေသော မိန်းကလေး၏ အ
ကြောင်းကို ပြန်ပြောပြလိုက်သောအခါ ဇေယျာ အံ့ဩသွားခဲ့ရသလို
သိပ်လက်ခံချင်စိတ်လည်း မရှိခဲ့။ ။

သို့နှင့် လုံးဝ ကျန်းမာလာသောအခါ ကျွဲခိုးဘုရားဝန်းကျင်မှ နတ်က တော်ကြီး ဒေါ်အိမ်ဇာနှင့် အိမ်အိုကြီးမှာ ဖိုထိုးနေသော ကရင်အဘိုးကြီး ဦးကွန်ကလေဇာတို့ နှင့် ပါ တွေ့ဆုံပေးလိုက်သည်။ ။

အဘိုး ဦးကွန်ကလေဇာက ဒီတင် တယုတယ အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားသည့် သူ့ရဲ့ မြေး အငြိမ့်မင်းသမီးလေး ပန်းခရေမြိုင်ရဲ့ အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံလေးကို ထုတ်ပြလိုက်သောအခါ သူမမှ သူမအစစ် ပါ အဘရယ်ဟု ဇေယျာချစ်ခင်က ပြောရင်း ချက်ချင်း မျက်နှာညှိုးငယ်နွမ်းလျ၍ သွားခဲ့သည်။ ။

“လူကလေးတို့ အဲဒါမှ မယုံသေးရင် သင်္ချိုင်းအနောက်ဘက်မှာ မြိုင်ရဲ့ မြေပုံရှိတယ်၊ ကျောက်ကမ္ဘည်း မှတ်တိုင် အဘိုး စိုက်ထားတယ်”ဟု ပြောသဖြင့် မိမိတို့ နှစ်ဦး သင်္ချိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်ကြသည်။ ။

အနောက်ဘက် အစွန်၌ နှစ်တောင်ခန့်ရှိသော နာမည်ကမ္ဘည်းတိုင် လေးတစ်ခုနှင့် မြေပုံကို တွေ့ရသည်။ ။

ပန်းခရေမြိုင်

အသက်(၂၁)နှစ်

၁၄.၁.၁၉၇၇

ဟူသည့် စာတန်းကို ဖတ်လိုက်ရတော့သည်။ ။

(၁၅)

ဤဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ပြောပြနေသူကား ကိုခင်မောင်လွင် သူငယ်ချင်း မြိုင်ရဲ့ ချစ်သူ ကိုဇေယျာချစ်ခင် ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် အလှည့်ကျ ဇာတ်လမ်းကို အကွက်စေ့အောင် ပြန်ပြောပြနေကြသည်။

ကိုဇေယျာချစ်ခင်သည် မြိုင်ရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ် အမှန်ကို သိပြီးသည့် အချိန်မှ စ၍ ဆရာသမားများ ၏ အကြံပြုချက်အရ ယောဂီဝတ်နှင့် တရားကျင့်ကြံခဲ့သည် မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုးမက ရှိခဲ့ပြီဟု သိရသည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက စာရေးသူ ကျွန်တော်က နောက်ပိုင်း မြိုင်ကို တွေ့ပါသေးသလားဟု မေးလိုက်သောအခါ...။

ဤသင်္ချိုင်းမှာ သူ့ဆရာနှင့် သုသာန်ကမ္မဋ္ဌာန်း လာထိုင်စဉ်က သူ့ရဲ့ အာရုံထဲမှာ မြိုင်ကို တွေ့မြင်ရကြောင်း၊ သူမသည် မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ငိုပြီး ငေးကြည့်နေပါကြောင်း၊ မိမိက အမျှအတန်း ပေးဝေခဲ့ကြောင်း။

တစ်နေ့သောအခါ မိမိမှာ ရှိသည့် ငွေကြေးနှင့် မြိုင်အတွက် ရည်မှန်း၍ ရဟန်းသံဃာများကို ဆွမ်းသင်္ကန်း၊ ပရိက္ခရာများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး မြိုင်ဝိညာဉ်ကို ခေါ်လို့ ရေစက်ချ အမျှပေးဝေခဲ့ကြောင်း။

တစ်ည အိပ်မက်ထဲမှာ ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်၍ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေသော အပြုံးနှင့် မြိုင်နှင့် တွေ့လိုက်ရပြီး၊ သူမ ဘဝဆိုးမှ လွတ်မြောက်သွားပါပြီ မောင်ဟု ပြောရင်း အိပ်မက်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြောင်းနှင့် အဲဒီနောက်ပိုင်း လုံးဝ အိပ်မက်လည်း မပေး၊ အနံ့လည်း မပေး၊ ကိုယ်ထင်လည်း မပြတော့ကြောင်း၊ ပြောပြခဲ့လေသည်။

မောင်ညိုမှ ဝိုင်း(သန်လျင်)

သည်းထိတ်ရင်ဖို၊ ၂၀၀၅ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ